

19. évközi vasárnap

Bevezetés

Mint már az előző beszédben említettem a János evangéliumából vett szakasznál fel kell tenni a misztikus szemüveget. Ma is. Egymásra torlódnak a tömör jézusi gondolatok. Én vagyok az Égből alászállott kenyér. Dogmatikusan így fogalmazzák ezt. Én vagyok a megtestesült második isteni személy. – Nem a Mózes által adott manna, hanem én vagyok az égből alászállott élő kenyér. És a teológusok az Eucharisztia titkát fejtegetik. –Bizony, bizony mondom nektek, aki hisz bennem és eszik e kenyérből, annak örök élete van. Az örök élet feltételével foglalkoznak a teológusok. Gondolkozunk el ezeken. Melyik jézusi mondat gondolkodtat meg bennünket?

Kirie litánia

Urunk Jézus! Bocsásd meg megtestesülésed titkával kapcsolatos kétkedéseinket. Uram irgalmazz!

Urunk Jézus! Add meg nekünk, hogy vallásos életünket az Eucharisziára, mint sziklaszilárd alapra építsük. Krisztus kegyelmezz.

Urunk Jézus! Add meg nekünk, hogy az Eucharisziával való táplálkozásunk erősítse bennünk, a Benned való, s örök életre vezető hitet. Uram irgalmazz.

Evangelium után

Az elkereszténytelenítés egyik módszere a Jézust elfogadom, de egyházát nem. - A "Jézus igen, - Egyház, templom nem" hitvallás hangoztatása.

Ezzel a hitvallással szemben foglal állást a mai evangélium tanítása. Gondolkodóba ejtheti azokat, akik "Jézust elfogadom, de egyházát nem" rövid jelszóval igyekeznek

hangot adni egyházellenes méltatlankodásuknak.

Valamikor az Úr Jézus tanításával szemben hasonló magatartást tanúsítottak az emberek.

Elfogadták tőle az árpakenyereket és a haleledelt, de visszautasították az életkenyerét.

Nem értették meg, hogy a csodálatos kenyérszaporítás csak előzmény mélyebb értelmű tanításához, mint ahogyan a testi éhség a teljesebb élet utáni éhségre és szomjúságra is utal.

Az Úr Jézus a csodálatos kenyérszaporítással rámutatott arra, hogy képes a testi éhség lecsillapítására, de egyben arra is, hogy képes kielégíteni éhes lelkünk vágyait.

"Én vagyok az Élet Kenyere" - mondotta Jézus az őt hallgatóknak, és hozzáfűzte: "Aki hozzám jön, többé nem éhezik, és aki bennem hisz, nem szomjazik soha". Hallgatói ezeket a szavakat lelkes örömmel hallgatták és elfogadták.

Nem így azonban eme kijelentését: "Én vagyok a *mennyből alászállott kenyér*". Ezen, hallgatói közül sokan megütköztek. Szerintük ez a názáreti ács, túl sokat képzel magáról. Nagylelkű, jótékonykodó *pék-mesternek*, aki éhségüket ügyesen csillapította a pusztában, még elmenne, Számukra Jézus kiváló kenyéradó gazda lehetne. Még szociális ügyek miniszterének is szívesen megválasztanák. De Égből alászállott kenyérnek, Isten Fiának azonban semmiképpen sem hajlandók elismerni.

Csak zárójelben jegyzem meg. Ezek az Eucharisziával kapcsolatos

jézusi szavak, csak az Eucharisztia alapítása után érthetők. Tény az is, hogy e sorokat, már annak megtörténte után írta le az evangélista. Annak megtörténtjéről tudóknak sokkal könnyebb szavainak megértése. A kétkedő názáretiek magatartása viszont menthető.

De mit szól Jézus ehhez a kétkedő magatartáshoz?

Az Úr Jézus nem magyarázgott, nem bizonygatott és nem védekezett. Kijelenését sem enyhítette, nem vonta vissza olcsó népszerűséget keresve. Inkább figyelmeztette a kételkedőket: "Ne zúgolódjatok egymás között. Senki sem jöhet hozzám, ha az Atya, aki küldött, nem vonzza"

Ez a hittel kapcsolatos problémára adott jézusi válasz, egy újabb fordulat. Gyakran hangoztatjuk mi is, igehirdetők, hogy a hit a jó Isten ajándéka, kegyelem, amellyel egyedül Isten rendelkezik, és amelyet Ő osztogat kinek-kinek tetszése szerint.

Az Úr Jézus óvakodott a hitetlenkedők elmarasztalásától, kizárásától vagy megvetésétől, gúnyolásától és ostromozásától. Nem tett úgy, mint a mai álszent, magabiztos "jámborok", a templomból elmaradozó "gyenge hitűekről", az elváltakról, az újránházassodottakról, a csak polgári házasságban élőkről, hanem megértően és megbocsátóan, a minden embert megillető tisztelettel és szeretettel.

A Jézus kell, de egyháza nem, egyre jobban terjedő, templomokat kiüresítő szolamban Jézus tökéletes ideálként jelenik meg. Benne semmi kivetnivaló nincs.

Az egyház viszont túlságosan emberi intézmény és közösségében sok a kivetni való, hangoztatják az iméntiek. Mindenütt hiányosságok: A Vatikánban, az egyházi központokban, az egyházközösségekben és a papi és szerzetesi közösségekben. Unalmasak a szentmisék és a prédikációk. Korszerűtlen a hitoktatás. Az egyház gyakorlata messze elmarad az evangélium tanításától.

Vallásos életünk kevés elismerést vált ki a kívülállók előtt. Alig, vagy csak igen nehezen vehető észre, hogy a reálisan létező egyház magán hordja isteni bélyegét.

Ennek megvalósulásáig még sokszor kell hangoztatnunk, hogy az egyház nem csak a papok és szerzetesek, hanem valamennyi krisztushívő, valamennyi megkeresztelkedett, valójában mi vagyunk. Az egyház mindig olyan tökéletes vagy tökéletlen, mint amilyen tökéletesek vagy tökéletlenek a tagjai. Annyira tökéletes amennyire krisztusiak a krisztushívők.

A krisztushívők pedig csak akkor és annyira krisztusiak, amennyiben és amilyen gyakran veszik magukhoz, a bennük, a krisztusi életet éltető égből alászállott kenyeret, Krisztus testét az Eucharishtiában.

Ha egyre többen és egyre gyakrabban vesszük magunkhoz, akkor egyre kevesebb lesz majd a „Krisztus igen! Egyház nem!” szavakat hangoztatók száma, és egyre több a Krisztusra is és egyházára is igent mondók száma megújuló hazánkban is.

Ámen

F. F.